

עפ"ת 34019/09/16 - רוימי שמעון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ת 34019-09-16 רוימי שמעון(עציר) נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת נאווה בכור
המערער רוימי שמעון (אסיר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

המערער הובא באמצעות שב"ס
ב"כ המערער עו"ד יואב נוריאלי
ב"כ המשיבה עו"ד ליאת גלבוש

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת שלזינגר שמאי) מיום 22.8.2016 - בגדרו נידון המערער לעונשים הבאים:
מאסר למשך 5 חודשים (ממנו 45 ימים ירוצו בחופף למאסר אותו הוא מרצה ויתרתו במצטבר);
8 חודשי מאסר על תנאי;
פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.
2. המערער נדון בגין עבירה של נהיגה בשכרות מכוח סירוב בניגוד לסעיפים 62, 63 ו-39 א' לפקודת התעבורה, נוסח חדש - התשכ"א, 1961 שביצע ביום 16.2.2013 בשעה 03:11 ברח' ויצמן ברעננה ממערב למזרח יציאה למחלף רעננה.
3. בתחילה הגיש ב"כ המערער את הודעת הערעור בנוגע לפסק הדין - לרבות הכרעת הדין, אך במהלך

הדין בהמשך להערות בית המשפט זנח טיעוניו בנוגע להכרעת הדין, וטען בנוגע לגזר הדין.

בנימוקי הערעור ובטיעוניו בפניי, שטח ב"כ המערער את טיעוניו בנוגע למשך המאסר שהוטל על המערער וכן בנוגע להפעלת סעיף 40 א' (א) 1 לפקודת התעבורה ככל שהדבר נוגע לפסילת המערער מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים וזאת מאחר וזו הרשעתו השלישית בעבירה של נהיגה בשכרות בתוך פחות מ-10 שנים מיום גזר הדין הראשון.

כך ציין ב"כ המערער כי עולה בבירור כי כוונת המחוקק כעולה מפרוטוקול עמ' 516 לדיוני ועדת הכלכלה שדנה בסעיף - הייתה שלא להחיל את עבירת הסירוב במסגרתו (דברי יו"ר הוועדה, ח"כ ארדן) - תוך שהוא מפנה לכלל נסיבות הנהיגה בשכרות על ידי המערער כעולה גם מהכרעת הדין, כאשר לא מדובר בשתייה של כמות ניכרת של משקה משכר אלא חצי בקבוק בירה בלבד, כעולה מהודאת המערער בעצמו.

4. מנגד, הצביעה ב"כ המשיבה לנימוקי בית משפט קמא בגזר דינו המתייחס להרשעותיו הקודמות של המערער, המחזיק רישיון נהיגה משנת 1996 ולחובתו 25 הרשעות קודמות, מהן נהיגה תחת השפעת אלכוהול מ-2014, מהירות מופרזת, אור אדום, נהיגה בשכרות מ-2008, נהיגה בזמן פסילה, הרשעות קודמות במישור הפלילי בעבירות רכוש, שיבוש מהלכי משפט, הפרעה לשוטר, סמים, אלימות, איומים, בגינם אף ריצה מאסר בפועל.

סופו של דבר, תוך התייחסות לכלל נימוקיו של בית משפט קמא לרבות נסיבותיו האישיות - הניגפות מפני האינטרס הציבורי - עתרה ב"כ המשיבה לדחות את הערעור, תוך הדגשת הכלל כי בית המשפט של הערעור לא מתערב בגזר דין של בית משפט קמא אלא אם כן כולל הוא סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת - ולא כך הוא.

עוד יצוין באשר לסעיף 40 א' (א) 1 לפקודת התעבורה - הפנתה לסעיף 8 בגזר הדין בו התייחסה כב' השופטת שלזינגר שמאי לעובדה כי אינה סוברת כי הפעלת הסעיף מנוגדת לכוונת המחוקק.

5. נדרשתי לטיעוני הצדדים, כמו גם לנימוקי הערעור בכתב - ואני סבורה כי לא נפלה שגגה אצל בית משפט קמא בגזירת דינו של המערער.

כמו כן, לא נצפית סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, המצדיקה התערבות של ערכאת הערעור.

בית משפט קמא התייחס בהרחבה להרשעותיו הקודמות של המערער, לתסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו - כאשר להערכתו המערער ביטא בלבול, התקשה להבין באיזו עבירה מתנהל המפגש,

הוא זקוק לטיפול מעמיק ויסודי בבעיית ההתמכרות לחומרים משני תודעה, קיימת אצלו מסוכנות להישנות עבריינות קיימת וגבוהה בהיעדר טיפול מעמיק ועצם החזרתיות בהתנהגותו יכולה ללמד על היעדר כוחות והיעדר התאמה להשתלב בטיפול תובעני במסגרת סמכותית.

לא הייתה המלצה בעניינו.

ברקע זה, התייחס בית משפט קמא לחומרה ולסכנה שבנהיגה בשכרות למשתמשים בדרך, לעובדה כי אין מדובר במעידה חד פעמית אלא בפעם השלישית בה המערער נתפס נוהג בשכרות/תחת השפעת משקה משכר.

נסקרה פסיקה רלוונטית התואמת את העונש שהוטל על המערער, לרבות אבחנה מפסק דין שאותו הציג ב"כ המערער בעצמו, פ"ל 130-01-14.

גם אני סבורה כדעת בית משפט קמא כי אין מקום שלא להפעיל את סעיף 40 א' (א) 1 לפקודת התעבורה, וזאת במיוחד נוכח העובדה כי המחוקק עצמו לא החריג ביצוע עבירות מסוימות מהפעלתו.

6. נוכח כל האמור, מצאתי כי גזר דינו של בית משפט קמא ראוי ומאוזן, אין בו סטייה קיצונית ממדיניות הענישה ועל כן אני מורה על דחייתו של הערעור, על כל ראשיו בנוגע לגזר הדין.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ז, 17/11/2016 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת